

תמרורים

בין המחבט לפרוה

נחוג ♦ במסיבת הפתחה, בכרי כתישהחיה במיגדלי-דויד היוקרתיים בתל-אביב, יום-הולדתו ה-40 של יוסי שטאבהולץ, קפטן נבחרת השנים הישראלית, עורך-דין במיקצועו, אב לשניים, מאשתו, הילדה, שהיא בתו של יצרן-פרוות צרפתי.

בין ילדים לאסירים

נחוג ♦ בטופקה, כירת מדינת קאנזאס האמריקאית, יום-הולדתו ה-92 של **קארל אוגוסטוס מנינגר**, הנחשב לאבי הפסיכיאטריה האמריקאית, ואשר ייסד, לפני 60 שנה, עם אביו ואחיו, את מירפאת מנינגר לחי ליינפש בטופקה. הידועה כיום כמוסד מנינגר. שלושת הנושאים, שלהם הקדיש מנינגר את חייו: ההתעללות בילדים, מצוקת האסירים בבתי-הסוהר ושלוש העולם.

בין מארוקו לירושלים

נפטרה ♦ בירושלים, משפטי-דום במוח, בגיל 77, **אסתר פריץ**, ימים אחרים אחר שמעדה במרגות ביתו של בנה ונחבלה בראשה. פריץ, ילידת מארוקו, היתה אלמנתו של יצרן נעליים, שעם עלותו ארצה, היה, משך זמן מה, סנדלר הקיבוץ הדתי טירת-צבי, שבעמק בית-שאן. היא גם היתה אם לארבעה: שתי בנות ושני בנים, שאחד מהם הוא מהנדס והשני הוא שר הפנים, יצחק פריץ, שרק אחרי ליבטי נעורים (כדורסלן אליצור ומועמד לקורס-טיס של חיל-האוויר) פנה לרבנות, שבה קבע, בגיל 24, שיא, כאשר נבחר לרבי-העיר (רעננה) הצעיר ביותר במדינה.

בין אוקראינה להרודר

נפטרה ♦ נקמברידג' שבמדינת מסצ'וסטס האמריקאית, בגיל 84, **סיימון קוזניץ**, הכלכלן-הסטטיסטי טיקאי היהודי, יליד אוקראינה, שפיתח בשנות ה-30, בהיותו פרופסור באוניברסיטת הרוורד, את מערכת המדידה של התל"ג (התוצר הלאומי הגולמי, אחד האינדיקטורים החשובים של המשק, הקובע ערכם של כלל האמצעים והשירותים שאוכלוסייה מייצרת משך שנה), משימה שעבורה, זכה, בשנת 1971, בפרס הנובל לשישית לכלכלה.

בין הבנים והבנות

נפטרה ♦ בתל-אביב, בגיל 95 (ולפי גירסות אחרות, בגיל 100 פלוס) **מישה לוי נחום**, עסקן העדה התימנית ובעל בית-דפוס, שהתמחה בש' עתו גם בהוצאת החוברת השבועית של הרומן הזעיר (ששמו העיד על תוכנו) וגם בהוצאת ספרי-קודש. נחום, שע' לה ארצה כיתום, בגיל 7, התפרנס בילדותו ממכירת גרעינים ופולים ליד בתי-הספר של יפו, היה לאחר-מכן סנדלר בראש-פינה, מפייץ היומון הארץ בירושלים, כרוז ההוצאה-לפועל ביפו, לכסוף, היה לעסקן-ציבור, ממייסדי כרם-התימנים ומזכירו, חבר מועצת-עיריית יפו ומשתתף קבוע בתהלוכות-העדר-לדע הפורמיות של שנות ה-30 בתל-אביב, שבהן הופיע עם מישפחתו בעגלה כפרדת, כנציג המישפחות מרובות-הילדים (מהם היו לו, משתי נשותיו, בן אחד וזו: 13 — תישעה בנים וארבע בנות).

* אל חמשת פרסי הנובל ל-כימיה, לספרות, לשלום, לפסיקה ולרפואה, שחולקו החל משנת 1901, צורך בשנת 1969 פרס נובל שנתי שיש, לכלכלה. העולם הזה 2500

„תהיה גבר!“ קראה מאיה (למעלה משמאל) לבעלה, הפרופסור

למתימטיקה (מוזיקר מימין) שעלה מרוסיה. הוא הניף את האקדח וירה

הפרופסור

נאשם

ברצח

קטטתי-שכנים וחבלה בלבד, ולכן היתה חקירת המישטרה שטחית במקצת. אמינוף נחקר בבית-החולים עלידי המישטרה, ומסר את גירסתו. ארבעה ימים לאחר מכן נפטר באופן פתאומי מזיהום כביליה.

גסיסה במחלוקת

גירסתו של הנאשם היא, שהוא רק התגונן מפני הסכין, שהיה בטוח שהיא נמצאת בכיסו של היריב. לשם כך נחקר הר"ר בצלאל בלוך ארוכות על מרחק-היריה ועל כניסת הקליע לגוף.

כאשר ניסה הנאשם לחקור את הרופא, אחרי שסניגורו סיים את חקירתו, אמרו לו השופטים כי שאלותיו אינן רלוונטיות למישפט.

באותו הרגע כאילו נפלה מסיכה מפניו של הפרופסור. עיניו החלו בורקות, קולו עלה לצעקה, והוא זרק בזעם את העט שהחזיק בידיו. הוא אמר לשופטים שהוא מוותר על החקירה, מכיוון שבית-המישפט אינו מאפשר לו לחקור. להטיצרים העמיד את הפרופסור באור שונה לחלוטין.

הבעיה המישפטית העומדת לפני בית-המישפט היא מסובכת: האם תוכל התביעה להביא לפני בית-המישפט את עדותו האחרונה של המנוח?

על פי החוק, אי-אפשר להביא לבית-המישפט עדות שניתנה מחוץ לבתלוי, כאשר אי-אפשר לחקור את המעיד חקירה נגדית. לכך יש חריגים אחרים, שהרלוונטי בהם הוא זה האומר כי עדות שכיבמרע קבילה בבית-המישפט, למרות שהעד נפטר ואינו יכול להחקר בבית-המישפט.

אולי, אמר הפרופסור לשוטרים שעצרוהו.

הוא רדש מיריבו להוציא את הסכין ולזרוק אותה על הארץ, אולם אמינוף הוציא את ידו מהכיס כשהיא ריקה. הפרופסור כיוון אליו את אקדחו ודרש שנית שיוזק את הסכין. השניים עמדו כך כשהם מתוחכים, מקללים וצורקים, וכשכל השכנים נקבצים סביבם.

מאת, אשתו של הפרופסור, ירדה מביתה וצעדה לידו. „מה אתה עושה? שאלה אותו אשתו, אתה גבר? באת להרוג אותו או לאסוף את הקהל סביבך?“ הטיחה האשה בבעלה.

הגבר הנסער הניף את אקדחו, רחף את השכנים והירידים שרצו להפריד בין הניצים, וירדה יריה אחת. מן הערויות עולה כי הוא כיוון את האקדח לליבו של הקורבן, וכי אחיו של המנוח, שהגיע למקום, הצליח להסיט את ידו ואקדחו, ולכן נורה המנוח בבטנו ונפגע כביליתו.

בתוך דקות מעטות הגיעה המישטרה למקום. כאשר התקרבה הניידת, ראו השוטרים את הנאשם הולך לעברם והאקדח השליו בידו. הוא לא איים ולא ניסה להשתמש בו, הוא פשוט מסר את האקדח לידי השוטר הראשון ש'פגש.

הנאשם היה נסער מאוד, פניו היו אדומים ועיניו היו מבלבלות. מיש' קפיו, בעלות העדשות החזקות, נשברו בעת התיגרה. אמינוף הועבר לרובע לבית-החולים, ושם טופל. היה נראה שהוא מתאושש ושמצבו משתפר. באותו שלב היה נראה כי אין כאן עבירה של רצח, אלא

אני פרופסור למתמטיקה: לא כל יום עומד בבית-המישפט נאשם כעל השכלה גבוהה וכיטחון עצמי כזה. השופטים, שולמית ולבי שטיין, יעקב קדמי ועדנה צעקי, ניי אותו לבקשתו. במישפט יוצא-דופן זה מגן הנאשם ברצח מותח את גופו על הסניגור המעולה שמינה לו בית-המישפט. אחרי שהסניגור, עורך-הדין גיורא אדרת, מסים חקירת עד, קם הנאשם על רגליו, מותח את גופו לכל אורכו ומתחיל לירות שאלות במיבטא רוסי כבד. מישפטים טוענים, שלמי רות השכלתו, מוזיק הנאשם לעצמו בחקירתו יותר מכפי שהוא עוה, אך הוא מתעקש בכל פעם לקום ולתרום את תרומתו למישפט.

בשורה הראשונה באולם יושבת מאיה, אשתו של הנאשם. אשה קטנה וצמוקה, בעלת שיער רך כשל תינוק. מראה האשה עשוי להטעות, מכיוון שהעדויות במישפט הטילו, בעצם, את האשם ברצח לעבר האשה. זו היא שהסיתה אותו, הבן-אדם לא רצה להרוג? אמר אחיו של הנרצח בבית-המישפט.

כבודו נפגע מאוד מיחסם של השכנים אליו.

הסיכסוך בין העולה מרוסיה והעולה מבוכרה, שהתחיל בקלות, הדרדר לסכנים. בנובמבר 1984 נפגשו היריבים בחצר ליד החנייה. לדברי הנאשם, תקף אותו אמינוב בסכין, „לא הגשתי תלונה למישטרה כי לא היה טעם, כל הערים שעמדו מסביב היו חברים שלו, והם היו מעידים לטובתו, הסכין הפרופסור. מאותו רגע חיכה הנאשם להזדמנות נאותה, כדי לתפוס את אמינוב כאשר הסכין בידו, ולהביאו למישטרה.

שעות ארוכות היה הפרופסור יושב במירפסת ביתו, מסתכל בחצר ואורב לשכן הבוכרי, בשבת כצהריים, בסוף השנה שעברה, ראה את יריבו עובר במיגרשה-החנייה. משום-מה היה בטוח כי האיש נושא בכיסו סכין דר-קובע, והוא ירד מייד לחצר כדי להביאו למישטרה ולהציג לפני השוטרים את הסכין שנחזקתו. אולם מאחר שבפעם הקודמת הותקף בסכין ונאלץ לברוח, לקח הפרופסור איתו הפעם את האקדח שהחזיק בביתו ברשיון.

„אתה גבר?“ **כ**אשר הגיע הפרופסור לחצר, ראה כי אמינוף מדבר עם שתי נשים, כשגבו אל הפרופסור המתקרב. אבל הנשים סימנו לו על התקרבות יריבו. „ראיתי שהוא מחזיק את היד בכיס, והבנתי שיש לו סכין ושהוא יתקוף

לא כל יום עומד בבית-המישפט נאשם כעל השכלה גבוהה וכיטחון עצמי כזה. השופטים, שולמית ולבי שטיין, יעקב קדמי ועדנה צעקי, ניי אותו לבקשתו. במישפט יוצא-דופן זה מגן הנאשם ברצח מותח את גופו על הסניגור המעולה שמינה לו בית-המישפט. אחרי שהסניגור, עורך-הדין גיורא אדרת, מסים חקירת עד, קם הנאשם על רגליו, מותח את גופו לכל אורכו ומתחיל לירות שאלות במיבטא רוסי כבד. מישפטים טוענים, שלמי רות השכלתו, מוזיק הנאשם לעצמו בחקירתו יותר מכפי שהוא עוה, אך הוא מתעקש בכל פעם לקום ולתרום את תרומתו למישפט.

בשורה הראשונה באולם יושבת מאיה, אשתו של הנאשם. אשה קטנה וצמוקה, בעלת שיער רך כשל תינוק. מראה האשה עשוי להטעות, מכיוון שהעדויות במישפט הטילו, בעצם, את האשם ברצח לעבר האשה. זו היא שהסיתה אותו, הבן-אדם לא רצה להרוג? אמר אחיו של הנרצח בבית-המישפט.

כבודו נפגע מאוד מיחסם של השכנים אליו.

הסיכסוך בין העולה מרוסיה והעולה מבוכרה, שהתחיל בקלות, הדרדר לסכנים. בנובמבר 1984 נפגשו היריבים בחצר ליד החנייה. לדברי הנאשם, תקף אותו אמינוב בסכין, „לא הגשתי תלונה למישטרה כי לא היה טעם, כל הערים שעמדו מסביב היו חברים שלו, והם היו מעידים לטובתו, הסכין הפרופסור. מאותו רגע חיכה הנאשם להזדמנות נאותה, כדי לתפוס את אמינוב כאשר הסכין בידו, ולהביאו למישטרה.

שעות ארוכות היה הפרופסור יושב במירפסת ביתו, מסתכל בחצר ואורב לשכן הבוכרי, בשבת כצהריים, בסוף השנה שעברה, ראה את יריבו עובר במיגרשה-החנייה. משום-מה היה בטוח כי האיש נושא בכיסו סכין דר-קובע, והוא ירד מייד לחצר כדי להביאו למישטרה ולהציג לפני השוטרים את הסכין שנחזקתו. אולם מאחר שבפעם הקודמת הותקף בסכין ונאלץ לברוח, לקח הפרופסור איתו הפעם את האקדח שהחזיק בביתו ברשיון.

„אתה גבר?“ **כ**אשר הגיע הפרופסור לחצר, ראה כי אמינוף מדבר עם שתי נשים, כשגבו אל הפרופסור המתקרב. אבל הנשים סימנו לו על התקרבות יריבו. „ראיתי שהוא מחזיק את היד בכיס, והבנתי שיש לו סכין ושהוא יתקוף